

DE BIDDENDE BOUWER

Voorbeeldvertelling onderbouw Nehemia 2

'Waarom kijk je zo verdrietig?' vraagt de koning mij. Ik geef hem zijn wijn, terwijl hij naar mijn gezicht kijkt. Normaal gesproken kijk ik vrolijk als ik de koning zijn wijn geef. Ik geef hem wel vaker wijn, omdat ik de schenker van de koning ben. Hij vindt het fijn als ik dan blij kijk, maar vandaag kan ik niet blij kijken, want ik moet steeds denken aan iets verdrietigs.

De vraag van de koning dringt tot mij door: 'Waarom kijk je zo verdrietig?' Ik schrik van die vraag. De koning spreekt verder: 'Waarom staat je gezicht zo verdrietig als je niet ziek bent? Dit moet iets zijn waar je verdriet van hebt in je hart.' Als de koning dat zegt, begin ik bang te worden. Ik weet dat ik vrolijk moet kijken, maar vandaag lukt het mij niet. Weten jullie waarom ik verdrietig ben? Ik zal het vertellen...

Pas kreeg ik bezoek van een broer uit Jeruzalem. Jeruzalem is de stad waar veel van mijn landgenoten hebben gewoond, voordat we naar Babel moesten. En weet je wat die broer uit Jeruzalem mij vertelde? Dat Jeruzalem nu een enorme puinhoop is! De muren van de stad zijn helemaal kapot en er zijn grote gaten in gekomen. De poorten zijn verbrand door het vuur. Ik was er zó verdrietig van geworden... Ik heb gehuild en gebeden tot God. Daarom staat mijn gezicht nu zo verdrietig.

Ik besluit alles aan de koning te vertellen. De koning luistert en hij stuurt mij zelfs niet weg. Hij antwoordt: 'Wat zou u willen, Nehemia?' Terwijl ik naar de koning luister, bid ik zachtjes. Dan zeg ik hardop tegen hem: 'Koning, als u het goed vindt, mag ik dan naar de stad Jeruzalem gaan om te helpen om de stad weer te herbouwen?' Zou de koning dit goed vinden? De koning knikt en ik mag gaan. En dat is nog niet alles! Ik begin voorzichtig verder te spreken: 'En koning, wilt u mij dan brieven meegeven?' Een brief van de koning lijkt mij handig. Want als ik dan straks kom

op nieuwe plekken, dan kan ik aan de mensen die daar de baas zijn de brief van de koning laten zien. De mensen zullen mij dan vast helpen. De koning knikt nogmaals. 'Ook dat zal ik je geven, Nehemia', zegt de koning tegen mij. Wat zorgt God goed voor mij, denk ik ondertussen.

Een tijdje later ben ik echt in Jeruzalem. Niemand in Jeruzalem weet precies waarom ik hier ben. Zelf weet ik dat wel, want God had verteld dat ik dit moest doen. Weet je nog dat ik een tijdje geleden zo verdrietig bij de koning had gestaan? En nu ben ik al voor de derde dag in Jeruzalem. Het is ondertussen avond geworden en het wordt donker buiten. Samen met mijn mannen ga ik in het donker op pad. We rijden langs de kapotte poorten en langs de kapotte muren. Soms stappen we van ons rijdier af om wat dichterbij te kunnen kijken. Ik bekijk alles zo goed als ik kan.

Nu ik klaar ben met het kijken naar de kapotte muren en poorten, ga ik de mensen vertellen waarom ik hier ben. Ik roep een paar belangrijke mensen uit de stad bij me en begin te vertellen. Ik vertel over hoe goed God voor mij geweest was toen ik aan de koning had gevraagd of ik naar Jeruzalem mocht gaan. Ik vertel de mannen ook dat ik de muren weer wil opbouwen en ervoor wil zorgen dat de poorten straks weer heel zijn. De mannen luisteren naar mij terwijl ik hen aankijk. Als ik in hun ogen kijk, zie ik dat ze enthousiast beginnen te worden. Hun ogen staan serieus en kijken moedig. Als ik klaar ben zeggen ze: 'Laten wij opstaan en gaan bouwen!' Drie mannen lachen ons uit en spotten. Maar ik weet dat het geen onzin is om weer te gaan bouwen: God heeft het mij gezegd. En dat zeg ik dan ook maar tegen deze mannen met hun gemene glimlach: 'Wij gaan niet zomaar bouwen, wij gaan biddend bouwen!' Wij zullen ons best doen en God zal zorgen dat het lukt!